

„A részesedési alap képzésére szolgáló nyereségrésznek a bérköltség százalékában kifejezett részei után

1970. évben		Adókulcs
-tól	-ig	
0—	5%	0%
5—	7%	20%
7—	9%	30%
9—	11%	40%
11—	13%	50%
13—	15%	60%
15—	17%	70%
17—	0%	80%

3. §. Az R. 2. számú melléklete a „Valamennyi népgazdasági ág tekintetében:” címszó után a következőképpen egészül ki: „— A lakosság megrendelése alapján javítási-szolgáltatási tevékenységet végző vállalatok.”

4. §. Ez a rendelet 1970. január 1. napján lép hatályba, az 1. § rendelkezését azonban már az 1969. évi eredmény elszámolásánál figyelembe kell venni. A rendelet egyéb rendelkezéseit első ízben az 1970. évi eredmény után esedékes nyereségadó és vállalati érdekelt-ségi alapok kiszámításánál kell alkalmazni.

45/1969. (XII. 29.) Korm. számú rendelet a szolgálati találmányért járó díjazásról és a találmányokkal kapcsolatos egyes intézkedésekről

A Magyar Forradalmi Munkás-Paraszt Kormány a találmányok szabadalmi oltalmáról szóló 1969. évi II. törvény (a továbbiakban: Szt.) 72. §-ának (4) bekezdésében foglalt felhatalmazás alapján az alábbiakat rendeli:

Díjazási kötelezettség

1. §. (1) A szolgálati találmány [Szt. 9. § (1) bek.] feltalálóját a munkáltató vagy más jogviszony alapján jogosult (a továbbiakban: munkáltató) e rendelet rendelkezései szerint díjazni köteles.

(2) Találmányi díjra jogosult

a) az érvényes szabadalommal védett szolgálati találmány feltalálója;

b) a szolgálati találmány feltalálója, ha találmányának szabadalmi oltalma a munkáltató lemondása vagy illeték nem fizetés következtében megszűnt;

c) a szolgálati találmány feltalálója, ha találmányára a munkáltató vállalati érdekből nem kíván szabadalmi oltalmat szerezni; ebben az esetben vélelmezni kell, hogy a megoldás a szabadalmazható találmány követelményeit kielégíti.

(3) Mentésül a munkáltató e rendelet szerinti díjazási kötelezettsége alól, ha az Szt. 9. § (2) bekezdése alapján hozzájárul ahhoz, hogy a találmánnyal a feltaláló (jogutódja) rendelkezze vagy ha bizonyítja, hogy a találmány nem felel meg az Szt. 1. §-ában megjelölt követelményeknek.

(4) A találmányi díj iránti igény a munkáltatóval szemben érvényesíthető, az értékesítéssel kapcsolatos szerződésben azonban a találmányra jogot szerző a díj-fizetési kötelezettséget átvállalhatja; ez utóbbi esetben a díjazás iránti szerződést a feltalálóval ő köti meg.

A találmányért járó díj

2. §. (1) A találmányért a díj a találmány értékesítése esetén jár. Értékesítésnek kell tekinteni:

a) a találmány tárgyának a gazdasági tevékenység körében való rendszeres előállítását, használatát és forgalomba hozatalát [hasznosítás, Szt. 11. § (1) bek.],

b) az a) pont szerinti hasznosítás más részére történő engedélyezését [Szt. 11. § (1) bek.],

c) a találmány, illetőleg a szabadalom átruházását [Szt. 15. § (1) bek.].

(2) Az előző bekezdés b) és c) pontja szerinti esetben a díj akkor is jár, ha a hasznosítás engedélyezése illetőleg az átruházás térítés nélkül történt.

(3) A munkáltató ha gazdasági érdeke indokoltá teszi, értékesítés előtt is fizethet díjat.

A díjazás mértéke

3. §. (1) A találmányért járó díj mértéke, folyósításának ideje és módja tekintetében a munkáltató — illetőleg az 1. § (4) bekezdése szerinti esetben a találmányra jogot szerző — és a feltaláló szerződésben állapodnak meg.

(2) A találmányi díj olyan értékesítés alapján jár, amelyre az 1. § (2) bekezdés a) pontja esetében az oltalmi időn belül, a b) pont esetében az oltalmi idő kezdésétől számított 20 éven belül, végül a c) pont esetében az Szt. 9. § (2) bekezdése szerinti hozzájárulást megtagadó írásbeli nyilatkozat keltétől számított 20 éven belül került sor.

(3) A díjazási szerződést a felügyeletet gyakorló szerv által kijelölt személy köti meg a feltalálóval, a feltaláló a felügyeletet gyakorló szerv által kinevezett vagy választott vezető beosztású dolgozó. Ebben az esetben a szerződés érvényességéhez a felügyeletet gyakorló szerv jóváhagyása szükséges.

(4) Szerződés hiányában a feltalálót megillető díj az értékesítésből származó vállalati hasznos eredmény arányában kell megállapítani.

(5) Ha a vállalati hasznos eredmény pénzben nem mutatható ki, illetve a 2. § (2) bekezdés szerinti esetekben a díjat az összes körülmény figyelembevételével kell megállapítani.

A díj elszámolása

4. §. A szolgálati találmány feltalálójának járó díjat az 1. § (2) bekezdés a) és b) pontja esetében a költségek terhére, a c) pontja esetében pedig az újtási díj elszámolásával kapcsolatos szabályok szerint kell elszámolni.

Költségtérítés

5. §. A feltalálónak a találmány értékesíthetővé tételével kapcsolatban felmerülő költségei és munkadíj megtérítése tekintetében a munkáltató és a feltaláló

megállapodása irányadó. Ennek hiányában a feltaláló megtérítésre csak akkor tarthat igényt, ha

- a) a munkáltató a feltaláló által létrehozott eredményre (felhasználható kísérleti darab, kivitelezésre alkalmas rajz stb.) igényt tart,
- b) a megtérítés a munkáltató számára gazdaságosabb mintha a munkákat maga végezte volna el,
- c) a feltaláló a munkákat munkaköri kötelességén túl végezte el.

Jogviták

6. §. A szolgálati találmányért járó díjazással kapcsolatos minden jogvita eldöntése bírósági útra tartozik.

Illetékmentesség

7. §. A feltaláló által a találmánnyal kapcsolatban folyamatba tett polgári peres eljárás, továbbá az általa a találmánnyal kapcsolatban kötött szerződés illetékmentes.

A feltaláló erkölcsi elismerése

8. §. Nagyjelentőségű találmány belföldi feltalálójának a miniszter, az Országos Találmányi Hivatal elnöke és a Szakszervezetek Országos Tanácsa együttesen „Kiváló feltaláló” kitüntetést adományozhatnak. A kitüntetés a rendszeres feltalálói tevékenység elismeréseként is adományozható.

Felhatalmazás

9. §. E rendelet végrehajtásával összefüggő kérdéseket — az ágazati követelményeknek megfelelően — az illetékes miniszter az Országos Találmányi Hivatal elnökével egyetértésben szabályozhatja.

Hatályba léptető rendelkezések

10. §. (1) A rendelet 1970. évi január hó 1. napján lép hatályba; rendelkezéseit a folyamatban levő ügyekben is alkalmazni kell. Ha azonban az értékesítés már a hatályba lépés napja előtt megtörtént, vagy a szerződést eddig az időpontig megkötötték, az ügyben az értékesítés, illetőleg a szerződéskötés időpontjában érvényes rendelkezéseket kell alkalmazni.

(2) A jelen rendelet hatálybalépésével a találmányokkal kapcsolatos egyes átmeneti rendelkezésekről szóló 58/1967. (XII. 19.) Korm. számú rendelet hatályát veszti.

46/1969. (XII. 31.) Korm. számú rendelet

a magánkereskedők kötelező kölcsönös nyugdíjbiztosításáról szóló 1969. évi 42. számú törvényerejű rendelet végrehajtásáról²¹

A Magyar Forradalmi Munkás-Paraszt Kormány a magánkereskedők kötelező kölcsönös nyugdíjbiztosításáról szóló 1969. évi 42. számú törvényerejű rendeletben

és a kisiparosok kötelező kölcsönös nyugdíjbiztosításáról szóló 1961. évi 20. számú törvényerejű rendeletben kapott felhatalmazás alapján a következőket rendeli:

1. §. (1) A kisiparosok kötelező kölcsönös nyugdíjbiztosításáról szóló 1961. évi 20. számú törvényerejű rendelet végrehajtása tárgyában kiadott 48/1961. (XII. 30.) Korm. számú rendelet hatálya 1970. január 1. napjától — a 2. és 3. §-okban foglalt eltérésekkel — a magánkereskedőkre is kiterjed.

(2) Ahol az 1961. évi 20. számú törvényerejű rendelet, valamint a 48/1961. (XII. 30.) Korm. számú rendelet kisiparost, a Kisiparosok Országos Szervezetét, illetve a hatálybalépés napját említi, — e rendelet szempontjából — a kisiparos helyett a biztosításra kötelezett magánkereskedőt, a Kisiparosok Országos Szervezete helyett a Kiskereskedők Országos Szervezetét, illetve a hatálybalépés napjaként 1962. január 1. helyett 1970. január 1-ét kell érteni.

2. §. (1) Biztosításra kötelezett magánkereskedő az, akinek kereskedői iparigazolványa van, illetőleg aki kereskedői iparigazolvánnyal rendelkező közkereseti társaság tagja, továbbá a működési engedéllyel rendelkező mutatványos. Biztosításra kötelezett a magánkereskedő, illetőleg a mutatványos halála után a kereskedést, szolgáltatást saját jogán folytató túlélő házastársa (1957. évi 17. sz. tvr. 5. §.) is.

(2) Nem terjed ki a biztosítási kötelezettség arra a magánkereskedőre, akinek kizárólag hulladékgyűjtésre, kerékpár megőrzésre, vagy utcai mérlegelésre jogosító iparigazolványa van. Nem áll fenn a biztosítási kötelezettség a közreműködő családtagokra, továbbá abban az esetben sem, ha a magánkereskedő, illetőleg a mutatványos halála után a kereskedést, szolgáltatást kiskorú gyermek vagy ellátatlan unoka jogán a gyám folytatja.

(3) Az (1) bekezdésben megjelölt annak a személynek akinek iparjogosítványa [48/1961. (XII. 30.) Korm. számú rendelet 1. §. (1) bek.] is van, csak a korábban kezdődött biztosítási kötelezettsége áll fenn.

3. §. A 48/1961. (XII. 30.) Korm. számú rendelet 74. §-a (1) bekezdésében előírt bejelentési kötelezettség a biztosításra kötelezett magánkereskedők esetében az első fokú hatóságot (1957. évi 17. sz. tvr. 13. §) terheli.

4. §. Ez a rendelet kihirdetése napján lép hatályba.

47/1969. (XII. 31.) Korm. számú rendelet

a mezőgazdasági nagyüzemek kiegészítő tevékenységével kapcsolatos egyes rendelkezések módosításáról²²

1. §. A mezőgazdasági termelőszövetkezetekről szóló 1967. évi III. törvény végrehajtására kiadott 35/1967. (X. 11.) Korm. számú rendelet (a továbbiakban: R) 56. §-a a következő (4) bekezdéssel egészül ki:

„(4) A termelőszövetkezet a telephelyén, állami vagy szövetkezeti felvásárló szervtől kapott megbízás alapján pedig azon kívül is felvásárolhat mezőgazdasági terméket. Gyógynövényt, valamint fűszer- és illóolajtartalmú növényeket a jogszabályban megállapított feltételek mellett gyűjthet be, vásárolhat és értékesíthet.”

2. §. A R 57. §-ának (2) bekezdése a következő rendelkezéssel egészül ki:

²¹ Végrehajtására lásd a 6/1969. (XII. 31.) SZOT számú szabályzatot.

²² Végrehajtására lásd a 19/1969. (XII. 31.) MÉM számú rendeletet.